

ŽNOVINY

neděle 29. října 2017 / 1. číslo, 15. ročník přehlídky

ZPRAVODAJ KLÁŠTERECKÝCH DIVADELNÍCH ŽNÍ

Rozmarné léto podle Rádobydivadla Klapý

Letošní ročník divadelních žnů jsme zahájili klasikou - ukázkou v rámci doprovodného programu byla z Ostře sledovaných vlaků, přehlídku zahájilo Vančurovo Rozmarné léto a do kláštereckého kulturáku přivezlo tento kus Rádobydivadlo Klapý, které se už na našich prknech stalo nezpochybnitelnou klasikou.

V samotném představení by jistě každý z více než dvou stovek diváků našel spoustu záporů i kladů. Do první kategorie patřila pravděpodobně délka představení, do té druhé kouzelné a magické zpracování, které se snažilo osvobodit od notoricky známé filmové verze Jiřího Menzela. Což ovšem někdy dospělo až k tomu, že se protagonisté uchýlili k aktualizacím, ze kterých by Vančura asi šťastný nebyl. Co se ovšem nezměnilo vůbec a je kvalitou, na kterou se lze spolehnout, jsou herecké výkony celého souboru.

Ať si kdo chce, říká co chce

Oto Strnad

Představení bylo pěkné. Čekal jsem tedy trochu víc, ale počítám, že v průběhu divadelních žnů se to trochu vylepší a bude to více komediální.

Eliška Hrubcová

Stačí jim málo herců na to, aby ztvárnili tolik postav. Jde jim mýnit tváře, v jednu chvíli být za blázna, pak být vysmátý jako opilec a zas se chovat rozumně.

Štěpán Kostelník

Jsem na žních úplně poprvé. Je to trochu ostuda, ale na druhou stranu odcházíme s hezkým zážitkem a myslím si, že se v tyto žně a tento týden tady určitě ještě objevíme.

Martina Kúsová

Vančurovu knihu jsem nečetla. Zkoušela jsem, ale dala jsem jen jednu stránku, protože to bylo velmi náročné. Film jsem viděla a moc se mi líbil. S tím jsem šla i na divadlo, které splnilo moje očekávání. Bylo to hezké. Náročné, typický Vančura, který byl místy proložen i něčím jiným. Bylo to moc pěkné.

Rozmarné léto bývá o slovech, my se pokusili podtrhnout děj

Rozhovor s Jaroslavem Kodešem, režisérem představení

Pane Kodeši, když navážu na téma hry, jak dlouho jste ženatý?

Od roku 1980, takže 37 let.

Rozmarné léto zdramatizoval Rudolf Felzmann. Dramatizace byla udělána přímo pro Rádobydivadlo?

Ne, původně byla určena pro mladoboleslavské divadlo, ve kterém Rudolf tento kousek režíroval a udělal si tedy svou vlastní dramatizaci. Nabídl mi ji, já jsem ji vzal, protože se mi líbila, ale ještě jsem si ji upravil.

Proč jste se rozhodl zrovna pro toto téma?

Někdy to tak přijde. Že bychom si mohli zahrát Rozmarné léto, byl původně nápad Pavla Macáka (představitel Majora Huga, pozn. red.). Mně se film samozřejmě velmi líbí, ale představení jsem chtěl udělat trochu jinak.

Co na to říkali vaši věrní diváci? To totiž není úplně typická inscenace pro Klapý.

To samozřejmě není. A co na to říkají diváci? To byste se museli zeptat přímo jich. Premiéru mělo představení předloni v prosinci a toto je už téměř 45. repríza.

Jazyk je náročný na pozornost herců i diváků. Jak se s tím herci vypořádávali?

Ze začátku s ním hodně bojovali. Když si poprvé Vančuru přečtete, tak kolikrát nevíte, co tím myslí. Tak jsem se alespoň pokusil ta dlouhá souvětí zjednodušit. Postavit a zjednodušit dramatické situace. Snažil jsem se podtrhnout děj, který vlastně není až tak bohatý. Vždy se inscenace Rozmarného léta staví na slově, tak já se pokusil podtrhnout děj více, než to slovo.

Ve vaší inscenaci se děj točí kolem osoby paní Dúrové, to byl záměr?
Ano.

Jaké to je režírovat svou vlastní ženu?
Nebylo to poprvé, my už jsme na sebe zvyklí.

Rozmarné léto bývá o slovech, my se pokusili podtrhnout děj

Nemám s tím vůbec žádný problém. Eva je pokorná herečka, když se jí něco nelíbí, tak mi to tak opatrně řekne, třeba soukromě, protože ví, že kdyby mi to řekla hned na place, tak se asi zpacprčím a hned se mi to nebude líbit. Chytrá ženská.

Moc se mi líbila scénografie. Kdo vám s ní pomáhal?

Naše kamarádka Jana Stejskalová z Děčína, kterou jsem si vybral a požádal ji. Ona byla ochotná do toho s námi jít, pracovali jsme společně. Přišla s nápadem a my jsme ho dotvořili.

Co ty aktuální vsuvky?

No, to jsou ovšem naši herci! Oni za to, aby se jim diváci smáli a zatleskali, se dopustí takovýchto věcí.

A Vám jako režisérovi to nevadí?

Když to nepřekročí nějakou únosnou míru, což se tedy občas stane, tak ať si to užijí.

Ovšem některé věci tam máte přímo narežirované, takže i Vy jste k nim musel přispět.

Tak samozřejmě. Ze začátku se hra postavila se spoustou fórků a postupně, jak byly reprízy, tak přibývaly další a další.

Tím, jak se chlapi uvolnili, jak už nebyli jenom svázáni režijními pokyny, tak něco vymysleli, zjistili, že jim na to diváci zareagují, a tak to tam zůstalo. Jak už to u komedií bývá.

Před představením jsem zaslechla, že jste málem nepřijeli. Co se stalo?

Herec, který běžně hraje Arnoštka, dostal v práci povinné víkendové školení. Tak jsme si řekli, že buď budeme muset představení odvolat, nebo se pokusíme udělat alternaci.

Takže ten, co dnes alternoval (Vít Líbal, pozn.

red.), to byla jeho premiéra.

Kolik na to měl zkoušek?

Dvě. Jednu velmi rychlou a jednu trochu pečlivější.

Tak to klobouk dolů.

Ano, je to těžká role.

Kolik má nyní Rádobydivadlo na repertoáru her?

V tuto chvíli hrajeme dvě. Rozmarné léto a U Kočičí bažiny. Na květen chystáme premiéru Vassy Železnovové, kterou tedy nedělám ani já, ani Láda Valeš. Režiruje ji Václav Špirit (představitel Kanovníka Rocha, pozn. red.).

A co chystáte Vy?

Já jsem udělal Její pastorkyňu s pražským divadlem Máj. Premiéra byla na začátku roku a už odehráli asi 15 repríz.

Když mě osvití duch svatý, tak bychom udělali s Českou Lípou (Divadelní klub Jirásek, který uvidíme na závěr žní, pozn. red.) Manon Lescaut ve verších.

Vy si s tou náročnou řečí nedáte pokoj.

Vždyť já jsem ten rozhlasák, tak musím... Ale možná příští rok bychom udělali Řeka Zorbu jako benefici pro Pavla Macáka.

A co nějaká větší role pro Vítka Šťastného (zazářil v inscenaci Equus nebo jako Amadeus, dnes se objevoval v roli Muže, pozn. red.)? Poslední dobou ho vidáme jen v menších rolích, což je podle mě škoda.

Měl by hrát větší a důležitou roli právě ve zmíněném Řeku Zorbovi.

Jak jste spokojený s dnešním představením?

Já jsem se na to díval z osvětlovačské kabiny, protože Vítek, který alternoval Arnoštka, nám jinak při představení pouští muziku.

Tak jsem musel jít nahoru, protože dnes nám ji pustil někdo jiný, pro kterého to také byla premiéra.

Myslím, že to odehráli standardně.

Ať si kdo chce, říká co chce

Marcel Coufal

Představení se mi líbilo, bylo pěkné. Trochu delší.

Jakub Foltýn

Představení bylo pěkné, ale na můj vkus celkem dlouhé. Vančurův jazyk je vytříbený, proto se všechny dialogy velmi ladně poslouchaly. Myslím si, že toto představení by měl vidět každý, kdo se chce pobavit a zároveň si užít vážné téma.

Zdenka Nyklíčková

Index kopajícího mimina: stupeň 18. Hlavně ve druhé polovině, kdy už jsem nevěděla, jak si sednout. Vančurův jazyk klade velký důraz na pozornost nejen herců (při výpadku si moc neza improvizujete), ale především diváků. Proto jsem byla celkem ráda za groteskní vsuvky, tedy kromě těch, které úplně vybočovaly z nastavené atmosféry poklidného městečka, bez těch bych se obešla.

Žňoviny pro vás připravují:

Zdenička a Míra Nyklíčkoví
Štěpán Malast, Vojta Kutílek

Ústecký kraj

